PERIOCIE
BOJ S MAGIÍ

KLÁRA HOLUBOVSKÁ

Periocie

Boj s magií

Klára Holubovská

KARTOGRAFICKÝ PŘEHLED OSTROVA PERIOCIE:
REGIONY A OKOLNÍ SVĚTY
ZERVIANI
N
ARISEANÉ
TAURISIOVÉ
HRAD TISBIS
ZÁPADNÍ OSTROVY
(CUMHACHT THIAR)
SRDCE PERIOCIE
PISCESIANÉ
LEONIDASOVÉ
VÝCHODNÍ
SOUOSTROVÍ
(SÍLA Z VÝCHODU)
SCORPIUSOVÉ
VIRGOVIANÉ
MĚSTO RANLENG
KAPRIKORNOVÉ
VĚZNICE
ZAPOMNĚNÍ
MĚSTO ELLORA
AQUARISOVÉ A GEMINI
AKADEMIE VĚDĚNÍ
SAGITARIOVÉ
MĚSTO EMPTORI
OSTROV
ZATRACENÝCH
LIBRASOVÉ
CANCEROVÉ
0 25 50 100
ZARGAR

Věnováno kolegyním. Díky, že jste se nikdy nepřestaly ptát, kdy bude druhý díl.

Rekapitulace prvního dílu

Příběh se otevírá na magickém ostrově Periocie, kde osud dvanácti šlechtických rodů neurčuje jen politika, ale především magie. Ta je však v posledních letech zdrojem strachu a útlaku, neboť rod Virgovianů ji přísně střeží a u ostatních obyvatel ji potlačuje skrze bolestivé rituály zvané „extrakce“.

V centru dění stojí Andross Taurisius, právoplatný vládce, který byl před deseti lety zrazen, zbaven své mocné magie a prodán do otroctví. Po letech utrpení se vrací do své domoviny jako zlomený muž bez moci. Na jeho cestě ho doprovází ironická zrzavá kočka Nisa, o níž se postupně dozvídáme, že kdysi bývala člověkem jménem Lysandra. Jejím úkolem je dovést Androsse do samotného Srdce Periocie, magického epicentra, kde by mohl znovu získat svou ztracenou magii a nárokovat si trůn, který mezitím obsadil jeho krutý bratr Randbel.

Souběžně sledujeme osud sedmnáctileté Asterie Aqiaris, dcery královny špehů, u níž se nečekaně projevilo nadání k magii. Aby ji matka uchránila před nebezpečím, najímá jí ochránce, kterým je mlčenlivý a záhadný válečník Perril Piscesian, o němž se proslýchá, že je nesmrtelný. Jejich společná cesta napříč ostrovem je plná nebezpečí, od útoků otrokářů až po setkání se „Zatracenými“ lidmi, které nevydařená extrakce magie připravila o rozum.

Mezitím v nejstřeženější věznici ostrova probíhá jiný boj. Mladý archivář Niko Gemini se pokouší zapsat dějiny z úst nejobávanějšího vězně v historii, víc než pět set let starého nesmrtelného Obdařeného Kortana Kaprikorna. Kortan, kdysi mocný muž, který chtěl magii zcela zničit, nakonec využívá Nikovy upřímné náklonnosti k brutálnímu úniku, který za sebou zanechává jen krev a spoušť.

První díl končí ve chvíli, kdy se Andross vrací na trůn, svůj lid však nachází rozdělený a vystrašený. Randbel je poslán do vyhnanství, ale stín, který nad ostrovem visí, se nezmenšuje. Kortan Kaprikorn, ač oslabený, zůstává volný a jeho úmysly s magií jsou stále hrozbou. Asterie se místo návratu k rodině vydává na moře s pirátkou Mirou, aby našla svou vlastní cestu.

Nad Periocií se stahují mračna a ti, kteří přežili, tuší, že skutečná válka o osud magie i celého ostrova teprve začíná.

HLAVNÍ POSTAVY

Andross Taurisius: Právoplatný král Periocie, který se po návratu na trůn potýká s následky nadměrného užívání své mocné magie a hrozbou občanské války.

Lysandra Leonidas: Androssova sarkastická a věrná rádkyně, která získala zpět svou lidskou podobu a snaží se udržet stabilitu v království i v Androssově životě.

Kortan Kaprikorn: Pětisetletý nesmrtelný čaroděj, který opouští magické epicentrum, aby se stal nedobrovolným učitelem krále, zatímco čelí vlastní temné minulosti.

Asterie Aqiaris: Devatenáctiletá dcera „královny špehů“, která se jako nadaná léčitelka a lukostřelkyně snaží najít vlastní cestu na moři i na pevnině.

VEDLEJŠÍ POSTAVY:

Lyien Taurisius (Birdie): Královna Periocie a Androssova manželka, která poskytuje králi citovou oporu a v době jeho nepřítomnosti spravuje hrad.

Ranys Virgovian: Mladý učenec, který se odvrátil od přísných tradic svého rodu, aby pomáhal Obdařeným a stal se klíčovým spojencem Kortana.

Randbel Taurisius: Androssův bratr a svržený uzurpátor, který se vrací z exilu s mocnými spojenci, aby znovu usiloval o korunu.

Keron: Tajemný a krutý čaroděj z ciziny doprovázející Randbela, jehož ničivá magie představuje pro Periocii zcela novou úroveň hrozby.

Reya: Mladá žena nadaná magií počasí, která v sobě nese překvapivé rodinné tajemství a Andross ji objevuje během své cesty na sever.

Lycan Leonidas: Lysandřin bratr a zkušený diplomat, který dlouhá léta slouží jako hlavní královský rádce rodu Taurisiů.

Tarae: Drsná a hrdá válečnice z cechu Listů, která se stává Asteriinou společnicí a ochránkyní v nebezpečných situacích.

Feng: Exotický bojovník z východních ostrovů a partner Tarae, který v boji využívá jedinečné techniky svého národa.

PROLOG

Arisean přecházel během hlídky po molu tam a zpět, když se náhle vznesl do vzduchu a neviditelnou silou byl mrštěn do vody dřív, než mohl vydat byť jen hlásku. Ze stínu noci vystoupili dva muži. Oba vysocí a štíhlí. Jeden s černými vlasy svázanými do krátkého culíku a druhý světlovlasý a ostříhaný nakrátko.

„Měli by mě vítat jako svého vládce, a ne abych se tu plížil pod rouškou noci," postěžoval si světlovlasý muž a promnul si ucho. Mateřské znaménko na lalůčku ho svědilo, sotva položil nohu na pevnou zem.

„Tvůj čas přijde, Randbele. Nejprve je potřeba, aby lid ztratil důvěru ve tvého bratra."

„Předpokládám, že máš plán."

„Ano. Zasáhneme Tandrosse na tom nejcitlivějším místě."

„Co chceš dělat?"

„Já nemusím dělat nic. Už to začalo."

„Co přesně?"

„Buď trpělivý. Všechno se včas dozvíš. Teď bychom se měli uchýlit někam, kde nebudeme tak na očích," podotkl tmavovlasý muž, když zaslechl blížící se kroky doprovázené několika hlasy. Pravděpodobně ostatní strážní, kteří přišli zjistit, co se stalo s jejich kamarádem.

„Pojď za mnou. Pár loajálních mužů mi ještě zbylo."

Randbel vykročil a muž s culíkem ho následoval. Oba zahalil do okolní tmy tak, že z nich zůstaly jen tiše se pohybující stíny.

KAPITOLA PRVNÍ: STŘET S REALITOU

Zablesklo se a krátce nato i zahřmělo. Nahý muž se prudce posadil a zrychleně oddychoval. Chvíli mu trvalo, než se zorientoval v temné ložnici. Když se ujistil, že mu žádné nebezpečí nehrozí, zklidnil dech a znovu si lehl.

„Androssi?“ ozval se vedle něj ospalý ženský hlas.

„Je to jen bouřka. Spi, Lyien,“ řekl a nadzvedl se, aby ji políbil na čelo. Žena v polospánku zamumlala něco, čemu nerozuměl, a otočila se na druhý bok.

Andross znovu zavřel oči. Byl unavený. Cítil, jak ho únava tlačí za očima, ale něco mu bránilo usnout. Zakručelo mu v břiše. Snažil se to ignorovat. Několikrát se převalil z jedné strany na druhou, avšak spánek nepřicházel. Frustrovaně vydechl a vstal.

Znovu se zablesklo. A pak ještě několikrát za sebou. Se vteřinovým zpožděním to zaburácelo. Bouřka nabírala na síle a mířila přímo na hrad. Kručení v břiše se vrátilo. Snad v kuchyni zůstaly zbytky po večeři. Rychle na sebe natáhl obyčejné kalhoty a halenu.

Došel do mezipatra, kde se nacházel balkon. Blesky se míhaly na obloze takovou rychlostí, až z toho bolely oči. Andross zamrkal. Zdálo se mu to, nebo právě viděl černý vír klesající k zemi? Vyšel na balkon, přičemž ignoroval provazy deště, které ho během několika vteřin zmáčely od hlavy k patě.

Vytřel si vodu z očí a poté ještě jednou, protože měl pocit, že se mu to musí zdát. Na hrad mířil černý vír, který vytrhával stromy z kořenů a nasával je do sebe. Hučelo to jako tisíce včel a rvalo to střechy i zdi domů stojících ve stínu hradu. Pokud obyvatelé nestačili utéct, nejspíš už byli po smrti. Tohle žádný člověk nemohl přežít. Jestli se to dostane až do podhradí a pak na samotný hrad, bude mrtvých mnohem víc. Nikdy nic takového neviděl a nebyl si jistý, jestli to kamenné hradby zastaví. Musel něco udělat.

Opustil balkon, vyběhl schodiště, proběhl kolem stráží na hradbách, které se mu ani nestačily uklonit, a zastavil se v polovině hradeb. Vír se rychle přibližoval. Andross pozvedl ruce a přivolal magii. Cítil, jak ho naplnila až po konečky prstů u nohou, a kdyby mu krev pořádně nerozproudil už běh, magie by to udělala zaručeně.

Z prstů mu odlétlo několik jisker. Magie byla silná. Měla by to zastavit. Rukama vrhl magii proti víru. Do zad ho udeřil vítr a přinutil ho klopýtnout. Jen stěží udržel rovnováhu, aby nepřepadl přes hradby. Slyšel výkřiky stráží, ale nevěnoval jim pozornost. Nebe pročíslo několik modrých blesků. Následovaly zelené a červené. Vír je do sebe vsakoval jako houba vodu. Andross se musel chytit kamene, když s ním vítr začal cloumat ze strany na stranu. Klouzalo to.

Vedle něj přistálo lano. Podíval se, kdo mu ho hodil, a spatřil Lysandru. Černé mokré vlasy se jí lepily na obličej. I přes liják viděl, jak se jí blýskají zelené oči. Něco na něj zakřičela, ale přes burácení větru ji neslyšel. Ukázala na lano, které se ve větru plazilo po zemi a chvíli i zvedalo ze země, a pak na něj.

Andross pochopil. Chytil se lana ve chvíli, kdy mu poryv větru podrazil nohy, a kdyby se nedržel, odneslo by ho to z hradu. Lysandra dala pokyn stráži, která stála v zákrytu, aby začala Androsse přitahovat. Lano mu klouzalo pod rukama a hrozilo, že se Andross neudrží. Už mu téměř vyklouzlo z rukou, když se naposledy zablýsklo, zahřmělo se a vzápětí vír zmizel.

Andross dopadl na zem a pochroumal si zápěstí. Sykl bolestí a převrátil se na záda. Bouře se vytratila společně s vírem a nebe bylo poseté tisíci hvězdami.

„Co to tu vyvádíš?!“ vyjela na něho Lysandra.

„Taky tě rád vidím,“ zamumlal Andross a ztěžka vstal. Zápěstí začalo bolet čím dál víc. Někdy si říkal, jaká je škoda, že magie neléčí okamžitě, ale s odstupem času podle závažnosti zranění.

„To si nech od cesty. Mohlo tě to zabít!“ vyštěkla.

„Měl jsem to pod kontrolou.“ Lysandra si odfrkla. „Nemohl jsem dovolit, aby to zničilo hrad. Jsem zodpovědný za tisíce životů.“

„Jsi hlavně zodpovědný za ten svůj,“ opáčila mírněji, než by chtěla. Hněv ji rychle opouštěl. „Co to vůbec bylo? Nikdy jsem nic takového neviděla.“

„Ani já ne. Myslel jsem si, že mě to smete.“

„Kdybych věděla, že ti to natluče do hlavy rozum, tak bych tě nezachraňovala. Ale nemáš dědice. Alespoň ne takového, který na to byl připravován.“

„Jsem rád, že jsi to udělala.“

„Jo, nechtěla jsem Lyien vysvětlovat, proč se z ní stala vdova." Otřásla se. „Nevím, jak ty, ale já se jdu usušit a převléknout. Nerada bych nastydla."

Andross souhlasně přikývl a oba se vrátili do hradu, aby se převlékli a aspoň trochu si ještě odpočinuli. Zítra na ně čekala spousta práce. Andross si už na hlad vůbec nevzpomněl.

Kortan Kaprikorn ležel v trávě pod hřejivým sluncem. Tedy pod magickou imitací. Paprsky měly dostatek sil, aby hřály a zároveň nepálily.

Když po souboji s Androssem vstoupil do epicentra magie, byl odhodlaný ji zničit. Uprostřed travnaté pláně stál hostinec, který v něm vzbudil zvědavost. Vešel dovnitř a spatřil Nika. Respektive magii převtělenou v mladého archiváře, jenž ho miloval a kterého zabil, aby se dostal z vězení. A ačkoliv si byl jistý, že to není duch jeho prvního milence po tři sta letech, nedokázal magii zničit. Nedokázal Nika znovu ztratit.

Jakmile si to uvědomil, chtěl odejít. Avšak nemohl. Magie mu to nedovolila. Niko mu vysvětlil, že když zabil strážce, musí ho nahradit. Řekl, že tohle místo nemůže zůstat bez ochrany. Kortanovi chvíli trvalo, než mu došel význam pronesených slov. A pak se rozesmál. Byl to tichý, snad i trochu hysterický, hořký smích. Nesmrtelný si uvědomil, že jedno vězení vyměnil za druhé, a to zcela dobrovolně.

Dokonce ani tehdy se neodhodlal ke zničení magie.

Chvíli mu trvalo, než se se svým novým vězením smířil, ale ve výsledku to nebylo tak špatné. Mohl chodit na dlouhé procházky,

neboť epicentrum nebylo limitované rozlohou. Mohl jíst a pít, co se mu zachtělo, a měl přístup ke všem magickým knihám.

A hlavně nebyl sám. Niko mu dělal společnost. Mluvil s ním celé hodiny. Archivář mu vyprávěl celou historii Periocie za posledních tři sta let, aby nesmrtelný dohnal vše, co promeškal během svého věznění v pevnosti Virgovianů. Vlastně bylo úsměvné, jak se jejich role vyměnily a Niko byl nyní ten, kdo se stal vypravěčem.

Na Kortana padl stín. Otevřel oči a spatřil Nika.

„Objevil jsem knihu, která by tě mohla zajímat," oznámil mu.

„Co je to za knihu?"

„Magické ornamenty. Napsal ji Valeris Virgovian na sklonku svého života před pěti sty lety."

„Valeris Virgovian." Kortan jméno převaloval na jazyku jako nápoj, který mu chuťově něco připomínal, ale nemohl si vzpomenout co. „Valeris. Valeris," opakoval, dokud to do sebe nezapadlo. „Ach ano. Valerise jsem znal. Učil mě na akademii, jak používat magii, abych neublížil sobě ani ostatním. Snažil se mi pomoct, když jsem se stal nesmrtelným. Patřil mezi ty Virgoviany, kteří byli přístupní myšlence, aby magii měli všichni, které si magie vybrala, a nedělali rozdíl mezi Virgoviany a Obdařenými. Netušil jsem, že psal knihy."

„Ano, kromě téhle napsal i příručku pro Obdařené. Přece jen se u nich magie projevovala obvykle až během dospívání, kdežto Virgoviané se s ní rodí."

„To mi nemusíš říkat. U mě se magie projevila krátce po mých čtrnáctinách. Byl jsem vyděšený, protože z naší rodiny, vlastně z celého rodu Kaprikornů jsem byl první a jediný Obdařený. Naštěstí

se mě brzy ujal Valeris.“ Kortan vstal. „Tak ukaž. Podívám se, co pěkného tam napsal.“

Asterie Aqiaris stála na molu a v západu slunce pozorovala odplouvající loď. Bylo by to docela romantické, kdyby na té lodi nezůstala její první láska. Opustit ji bylo dosud nejtěžší rozhodnutí za celých devatenáct let jejího života. Alespoň jí věnovala matčinu sponu s tím, že ji Mira vrátí, až se znovu setkají.

Odvrátila se od lodi a zamířila do města. Chtěla najít lazaret nebo hospic a ucházet se o místo léčitelky, aby svou magii mohla zužitkovat. Na lodi měla hodně příležitostí trénovat, neboť Mira se se svými muži i nadále pouštěla do napadání otrokářských lodí, aby zachránila otroky před krutým osudem, který je čekal, ať už by je koupil kdokoliv.

Mira ji vysadila v prvním přístavu na území Kaprikornů a jejím cílem bylo město Ellora, kde se nacházely nejlepší lazarety v celé Periocii. Z peněz, které jí Mira darovala, i když pirátka trvala na tom, že si je Asterie vydělala, si mohla dovolit koupit koně, jídlo i občasný nocleh v hostinci.

Cestou ke kováři zahlédla na několika dveřích písmeno N. Bylo velké a rudé. Skoro jako kdyby ho někdo namaloval krví. Mimoděk se otřásla. Ať už to znamenalo cokoliv, nejednalo se pravděpodobně o nic dobrého.

Celé město na ni působilo podivně zamlklým dojmem. Lidé se dívali do země a pospíchali. Nikdo neklábosil na náměstí, nikdo se nehandrkoval o ceně na tržišti. Co se tu u Etera za ty dva roky, co tu

nebyla, přihodilo? Když se přiblížila ke kovárně, kovář s knírem si ji podezíravým pohledem přeměřil.

„Co chceš?“ obořil se na ni.

Asterie zvedla hlavu a podívala se mu do očí. Ne poddajně, ne vyzývavě, ale hrdě, jak ji to Mira učila.

„Ráda bych si od vás koupila koně.“

„Peníze máš?“

„Ano,“ vytáhla sáček a na dlaň vysypala několik mincí. V zapadajícím slunci se zalesklo několik braktů.

„Jezdit umíš?“

„Odmala.“

Znovu si ji přeměřil. Napadlo ji, že v jeho očích mladá dívka v kalhotách a haleně asi nebudí moc důvěru, ale i kdyby jí Mira sehnala v některém z předchozích přístavů šaty, ona už si odvykla je nosit. A na jízdu na koni byly kalhoty pohodlnější i praktičtější. Stejně jako halena, když na zádech měla připnutý luk a toulec se šípy.

Zanedlouho se vrátil s mladou klisnou. Asterii přišla povědomá. Srdce se jí divoce rozbušilo nadějí. Klisna zavětřila a zařehtala, jako kdyby rozpoznala její pach. Nebylo pochyb. Klisna do ní šťouchla hlavou a Asterie ji s dojetím podrbala na lysině.

„Zdá se, že si tě oblíbila. Stojí dva brakty.“ Asterie mu je dala a on jí podal otěže. „Je tvoje. Chovej se k ní slušně.“

„Budu,“ řekla a vyžádala si ještě sedlo a brašnu. Když byla připravena na cestu, nedalo jí to, aby se nezeptala na to písmeno N na některých dveřích.

„Nečistí.“

„Nečistí?“ zeptala se překvapeně.

„Tak někteří pitomci říkají Obdařeným. V posledních týdnech došlo k několika zvláštním přírodním úkazům a někdo rozšířil fámu, že za to můžou Obdaření, kteří ovládají počasí.“

„Jakým úkazům?“

„Bouře přicházející znenadání. Vzduch tak horký, že zapálí stodolu. Silný vítr trhající střechy. Přichází zlé časy, děvče. Buď na sebe opatrná,“ řekl ještě a pak zašel do kovárny.

Za to, co jí kovář řekl, byla vděčná. Původně tu chtěla přespat, ale pokud bylo tohle město nepřátelské k Obdařeným, bude lepší to neriskovat. Jen doufala, že v Elloře žijí osvícenější lidé, kteří se nebojí výkyvů počasí. Mlaskla na klisnu, pobídla ji stehny a vyjela na cestu.

KAPITOLA DRUHÁ: NEKLIDNÁ ZEMĚ

Andross a Lysandra si mysleli, že velký vír byl jediná přírodní katastrofa, která Periocii postihla. Bohužel se mýlili. Vypadalo to, jako kdyby se počasí vymklo kontrole. Vznikaly rozsáhlé požáry nebo naopak povodně. Jednou se dokonce zvedla i vlna z moře a zalila celé rybářské město na území Cancerů. Nikdo nestihl utéct. Přesné počty neznali, ale za poslední měsíc přišlo během přírodních katastrof o život přes pět tisíc obyvatel.

Někdo, Andross podezíral Virgoviany, vypustil do světa informaci, že za to můžou Obdaření. Na území Taurisiů si k nim nikdo nic nedovolil, ale čím dál víc na jihu Obdaření čelili nejen slovním, ale v některých případech i fyzickým útokům. Snažil se na ta místa vysílat posílené hlídky Ariseanů, ale nemohli být všude. Musí zjistit, co stojí za zblázněnou přírodou a zastavit to. Nevěřil, že to mají na svědomí Obdaření.

„Můj pane?“ Andross pohlédl na svého rádce Lycana, který jeho rodině sloužil už sedmnáct let. Podle toho, jak se Lycan tvářil a jak se mu udělala linka u kořene nosu, na něj mluvil už delší dobu, a protože Andross nereagoval, začal o něj mít starost.

„Ano?“

„Schůzka skončila. Poslal jsem ministry domů. Sejdeme se tu znovu zítra, abychom projednali, jak se vypořádat se škodami, které

způsobily ty přírodní úkazy. Nedá se říct, že by pokladnice přetékala mincemi. A ač to nerad říkám, lidská solidarita má své hranice."

„Jsem si toho vědom. Děkuju. Běž si odpočinout."

Lycan přikývl, vstal, uklonil se mu a odešel.

„To samé platí i pro tebe, Androssi," ozvala se Lysandra stojící u okna. „Vypadáš, jako by ses měl každou chvilku sesypat."

Andross se ušklíbl.

„Vždycky najdeš ta nejvřelejší slova."

„Proto si mě tady držíš. Navíc víš, že mám pravdu. Kdy ses naposledy pořádně vyspal?"

„Kdy naposledy se kdokoliv z nás vyspal?"

„Většině z nás se to daří aspoň pár hodin denně. A taky nepoužíváme magii jako ty, což tě vyčerpává ještě víc. Sotva zvládneš sedět vzpřímeně a je to na tobě vidět. Ani sis nevšiml, že ministři odešli. Už hodinu zíráš do prázdna a nejspíš jsi ani neslyšel, o čem se bavili."

„O čem se bavili?"

„Říká se, že se Randbel vrátil do Periocie."

„A nejsou to jen řeči?"

„Údajně ho několik lidí už spatřilo ve společnosti jiného muže."

„Jakého muže?"

„Nikdo z těch, co je viděli, jej nezná. Ale zřejmě je to Obdařený, i když jeho magie je prý spíš jako Virgovianů. Údajně není zaměřena jen jedním směrem."

Andross si povzdechl.

„Žádal jsem ho, aby se nevracel. Proč mě nemohl poslechnout?"

„Protože je to Randbel," odpověděla Lysandra lakonicky. „Mohl jsi čekat, že se jen tak nevzdá."

„Doufal jsem, že ano."

„Pak jsi naivnější, než jsem si myslela," podotkla a obrátila se zpátky k oknu.

„Ten Randbelův společník bude problém," zamumlal Andross a promnul si unavené oči. „Ať je to kdokoliv, nepochází z Periocie."

Lysandra zbystřila.

„Jak to poznáš?"

„Jeho magie. Naše omezení pro Obdařené na cizince neplatí," odpověděl věcně. „Jestli vládne stejnou silou jako já nebo Kortan, máme na krku pohromu. I když pořád nechápu, že by se zrovna Randbel spřáhl s Obdařeným."

„Zoufalí lidé dělají zoufalé věci," podotkla Lysandra. „A Randbela ten hněv stravuje zaživa." Otočila se zpátky k Androssovi. „Když už jsi zmínil Kortana. Myslíš, že je stále v srdci Periocie?"

„Nevím, jak by se odtamtud dostal. Podle Brykela musí mít epicentrum magie svého strážce, což se mi zdá u Kortana obzvlášť ironické."

„Stejně jsem čekala, že touhle dobou už bude magie zničená."

„Já taky, ale jsem rád, že není. Problémů máme dost i bez toho."

Lysandra přikývla.

„V tom s tebou souhlasím. Pojď. Najdeme ti něco k jídlu a pak půjdeš spát, i kdybych tě do té postele měla dokopat."

Andross se zasmál a vstal.

„To bych nechtěl," poznamenal a společně opustili poradní sál.

Hradní zvon řval na poplach s takovou intenzitou, až Lysandře drnčely tabulky v oknech.

„Bohové. Co je to tentokrát?“ povzdychla si, vstala z postele a vyhlédla z okna. Spatřila hořící stáje. Lidé dole už vytvořili řetěz a snažili se plameny uhasit vodou ze studny, ale foukal silný vítr a hrozilo, že oheň každou chvilku přeskočí na sýpku. Jestli se tak stane, jejich zásoby na zimu budou pryč do několika minut. Rychle si na sebe navlékla župan, nazula měkké přezůvky, což byl nejnovější výrobek Scorpiusů, a seběhla dolů.

Ve chvíli, kdy se dostala na nádvoří, byl oheň již takřka zkrocen. Lidé přestali hasit a v půlkruhu zírali na svého vládce, který dokázal živel zkrotit svou magií. Oheň se pokusil o svůj poslední vzdor, když plamínek přeskočil na sýpku, ale vedle stojící stájník tam pohotově vychrstl vodu z vědra, které mu zůstalo v rukou od chvíle, co Andross přivolal svou magii.

Oheň vyhasl a Andross vyčerpaně spustil ruce dolů. Lysandra se protlačila davem a položila mu ruku na záda ve chvíli, kdy zakolísal. Nikdo si tak jeho chvilkové slabosti nevšiml. Lidé chvíli Androssovi provolávali slávu a poté se rozešli, aby zkontrolovali škody na stájích.

„Spal jsi vůbec?“ zeptala se tiše. Věděla, jak si Andross zakládá na tom, aby před svými poddanými vypadal silně.

„Asi dvě hodiny, ale připadá mi to jako deset minut.“

„Tak se vrať do postele.“

„Nemůžu. Musím zjistit škody.“

„Musíš se hlavně vyspat. Já to udělám. Koneckonců jsem tvá rádkyně. Tak trochu," dodala, když viděla, jak nadzvedl obočí. „Vím, že tu funkci má ještě Lycan, ale už mě na to dva roky připravuje a říká, že po zimním plese oficiálně skončí. Zítra dorazí delegace Virgovianů. Na ně chceš být vyspalý."

„Asi máš pravdu," povzdechl si Andross.

„Slabochu," ozvalo se mu u druhého ucha. Andross sebou trhl a ohlédl se. Nikoho neviděl.

„Co je?"

„Nic. Jen se mi něco zdálo."

„Tak běž snít do postele. Jsem skoro v pokušení říct Lyien, aby tě tam přivázala, ale to by se ti ještě líbilo a ze spánku by nic nebylo," usmála se, ale oči jí zůstaly vážné, čehož si Andross přes únavu nevšiml. Vykřesal ze sebe poslední síly, aby se do hradu vrátil vzpřímeně a nešoural se jako starý muž před smrtí. Byť přesně takhle se cítil.

Lysandra se za ním dívala a na čele se jí utvořila vráska. Dělala si o něj starosti. Andross sice tvrdil, že má svou magii pod kontrolou, ale pokud se pořádně nevyspí, může se stát, že magie brzy převezme kontrolu nad ním. Nikomu o svých obavách neřekla. Virgovianům nevěřila. Dokonce ani Brykelovi ne. Koneckonců už o něm dva roky neslyšela. Pravděpodobně ho znovu zmanipulovali těmi žvásty, že jen oni můžou mít magii. Přitáhla si župan k tělu a zamířila ke stájníkovi, který zrovna vyšel z ohořelých stájí.

Asterie putovala dva dny, aniž by potkala jiného pocestného. S přicházejícím podzimem bylo přes den stále teplo, avšak noci již byly chladné. Proto si našla místo pod skalním převisem, aby byla chráněna aspoň z jednoho směru a rozdělala si skromný oheň. Bylo pro ni zvláštní být najednou sama, když poslední dva roky strávila ve společnosti kapitánky, léčitelky a námořníků. Stýskalo se jí. Věděla, že to bude těžké, ale nečekala, že až tak moc. Pořád měla Miru moc ráda, jen už s ní nemohla zůstat.

Asterii probudil vlhký čumák na jejím obličeji.

„Minnó, nech toho," zamumlala rozespale a na rtech se jí usadil klidný úsměv. Klisna tiše zařehtala. Asterie otevřela oči, posadila se a tiskla čelo k její teplé šíji. „Pořád tomu nemůžu uvěřit," zašeptala do ranního ticha. „Opravdu jsem tě našla, holka moje."

Klisna znovu zařehtala, jako by jí rozuměla. Neklidně zahrabala kopyty.

„Co se děje?"

Vzápětí Asterie uslyšela zvuky boje. Bitva, nebo co to bylo, se musela odehrávat kousek od převisu, kde se schovávala. Sebrala luk ze země, toulec se šípy a co nejtišeji vyšplhala na nejbližší strom. Když odhrnula větev, která jí překážela ve výhledu, otevřel se jí pohled na mýtinu, na níž se bojovalo. Viděla muže a ženu bojující proti pěti útočníkům. I z výšky bylo vidět, že muž po ženině boku krvácí z levého ramene, čímž se ruka stala v boji takřka nepoužitelnou, zatímco žena měla sečnou ránu na vnitřní straně stehna. Asterie obdivovala, že jsou oba schopni boje i za těchto okolností.

Musela vyšplhat ještě o kousek výš, aby měla čistý výhled a zároveň obě ruce volné. Ze zad stáhla luk a do tětivy založila šíp. Mira a její námořníci ji učili střílet z luku, bojovat s dýkou nebo s nožem a párkrát v ruce držela i meč, ale Mira jí nikdy nedovolila zúčastnit se skutečných bitev. Říkala, že ji učí bránit se, nikoliv prolévat krev. Říkala, že zabití na duši zanechá nesmazatelnou stopu. Asterie nechtěla ty útočníky zabít, ale cítila se povinna pomoct těm dvěma proti přesile.

Zamířila a vystřelila. Šíp zasáhl jednoho z útočníků do hýždě. Ten vykřikl a upustil meč. Asterie vystřelila druhý šíp. Tentokrát šíp proklál dalšímu muži hřbet ruky. Žena a muž, kteří byli napadeni, využili zaskočení útočníků a dva muže odzbrojili a způsobili jim řezné rány na rukou a nohou. Další šíp se otřel o ucho třetího útočníka. Všech pět se dalo na útěk.

Asterie ještě chvíli vyčkávala, jestli se muži nevrátí s posilou, ale po deseti minutách slezla dolů. Luk si přehodila přes rameno a na mýtinu vešla s lehce zdviženýma rukama, aby dala najevo, že jim nechce ublížit.

„Předpokládám, že za tu pomoc vděčíme tobě," promluvil muž, když si všiml luku. Žena už se na zraněné noze neudržela a klesla k zemi. Asterie k ní vykročila, ale žena zvedla meč s hrotem namířeným na dívčinu hruď.

„Jsem léčitelka. Můžu ti pomoct. Vám oběma," dodala s pohledem na mužovu bezvládně visící ruku.

„Pomohla nám, Tarae," poznamenal muž. Žena po krátkém váhání přikývla a nechala ruku s mečem klesnout. Asterie si přitom

všimla vytetované hvězdy na vnitřní straně zápěstí. Poklekla k ní, roztrhla nohavici a zranění si prohlédla.

„Rána je hluboká a hrozí infekce. Potřebuje zašít a noha musí zůstat několik dní v klidu, aby se neroztrhaly stehy. Rovněž je potřeba na ránu přikládat bylinné obklady." Podívala se ženě do obličeje a spatřila nesouhlasný výraz. „Podle toho, jak se tváříš, není dlouhodobý odpočinek možný, což?"

„Máme povinnosti, kterým je potřeba dostát," odpověděla Tarae. Její jemný hlas se moc nehodil k tvrdým rysům ve tváři. Rty měla úzké, obličej s výraznými lícními kostmi a od poloviny nosu k dolnímu rtu se jí táhla úzká jizva. Rezavé vlasy měla spletené nyní už do rozcuchaného copu.

„To jsem si myslela. Hádám, že oba patříte k Listům." Asterie viděla, jak si Tarae s mužem vyměnili pohledy, než žena přikývla.

„V tom případě vám nebude jistě vadit, když použiju svou magii, abych vás vyléčila."

„Ty jsi Obdařená?" mužův hlas zněl překvapeně. Asterie na něj pohlédla. Měl neobvyklé rysy, i když na jednom z ostrovů, kam s Mirou doplula, se pohybovali lidé, kteří vypadali podobně. Obličej měl oválný a mandlovitě tvarované tmavě hnědé oči si ji prohlížely se směsicí obezřetnosti a zvědavosti. Polodlouhé rovné černé vlasy měl rozpuštěné a kůže s lehce nažloutlým nádechem prozrazovala, že nepochází z Periocie.

„Ano, jmenuju se Asterie."

„Já jsem Feng a tohle je Tarae, jak jsi jistě pochopila. Můžeš nás vyléčit? Času opravdu nemáme nazbyt."

Asterie přikývla a obrátila svou pozornost zpátky k Tarae. Položila ruce nad ránu a z rukou jí začalo vycházet teplé žluté světlo. Rána se zacelila. To samé učinila Asterie s mužovým ramenem.

„Děkujeme," řekl Feng. „Dlužíme ti. A jak nejspíš víš, dluh jednoho Listu je dluhem všech. Vem si tohle," podal Asterii malý plátěný váček. Uvnitř byla jedna celoměděná mince a jedna měděná mince s otvorem. „Jedna mince za každého z nás. Využij je moudře."

Asterie poděkovala a přikývla.

„Kam máš namířeno, děvče?" zeptala se Tarae, které se podařilo vstát. Asterii napadlo, že se jí po ztrátě krve nejspíš motá hlava, ale jak se na ni tak dívala, určitě už zvládla horší zranění.

„Zatím nevím. Uvažovala jsem o cestě do Ellory s tím, že bych mohla pracovat v lazaretu nebo nemocnici."

„Jeden lazaret tam vede žena jménem Claris, která spolupracuje s Listy. Když jí řekneš, že tě posílám já a dáš jí tohle," podala jí malý cínový váleček, „bude vědět, že ti může důvěřovat a možná při léčení nemocných využije i tvůj magický dar."

Asterie znovu poděkovala a rozloučila se. Vrátila se ke své klisně, která na ni trpělivě čekala, schovala si váček s kulpry i cínový váleček a pokračovala v cestě, aniž by tušila, že se právě setkala se svým osudem.

Černovlasý snědý muž spal ve své posteli, když náhle otevřel oči, avšak místo bílého bělma je měl krvavé. Otevřel ústa a promluvil mužským i ženským hlasem zároveň: „Když býk padá k zemi a had se

plazí ku pomoci, ona jediná má moc jej ovládati. Ta se smaragdy v očích a havraními vlasy.“

KAPITOLA TŘETÍ: PROROCTVÍ

„Jsem v pořádku," řekl Darius své ženě Kadlen, když ho chtěla důkladně prohlédnout poté, co jí ráno řekl o proroctví.

Seděli na posteli v jejich komnatě a léčitelka na něj starostlivě hleděla. Pomalu se rozednívalo a tmu v místnosti vystřídalo šero.

„Měl jsi mě vzbudit," vytkla mu.

„Je to divné, ale neměl jsem žádný záchvat jako předtím. Navíc tohle proroctví bylo jiné než ty, které jsem měl předtím."

„Jiné? Jak to myslíš?"

Darius si pročísl černé vlasy, které mu už na spáncích začínaly šedivět. Nemyslel si, že se toho dožije. Magie spjatá s proroctvími jej pomalu zabíjela, ale Kortanova krev ho zachránila. Uzdravil se a proroctví neměl přes dva roky. Myslel si, že ho krev nesmrtelného zbavila toho prokletí, ale zřejmě ne. Aspoň že už proroctví nedoprovázela úporná bolest hlavy a zvracení, jako tomu bylo v předchozích letech.

„Vždycky jsem znal jen slova a viděl následky naplnění proroctví, ale tentokrát jsem viděl obrazy ke slovům, a myslím, že to bude Androsse a Lysandru velmi zajímat."

Andross zrovna snídal s Lyien v jejich ložnici, když se ozvalo zaklepání. Po vyzvání dovnitř vstoupila Lysandra následována Dariem. Andross vstal.

Pohled na přítele mu připomněl, jak dlouhou a bolestnou cestu ušli od chvíle, kdy jej Andross v lese nechal v poutech Virgovianů, aby si zajistil jejich pomoc při cestě za magií. Trvalo to měsíce, než mu Darius tu zradu dokázal odpustit, ale nakonec staré přátelství zvítězilo nad hořkostí. Už rok žil Darius i s Kadlen v bezpečí hradních zdí a Andross si za tu dobu zvykl na jejich tichou a klidnou přítomnost bez proroctví jako na vzácný dar.

Jenže teď Darius vypadal, že se ten klid právě rozplynul.

„Neděs se. Měl jsem proroctví."

Andross ho přelétl očima, ale Darius nevypadal, že by při proroctví utrpěl nějaké zranění.

„Jsi v pořádku?"

„Ano. Tentokrát to bylo jiné. Vysvětlím ti to později," řekl, když viděl, jak se jeho přítel nadechuje k otázce. „Viděl jsem býka, který se zhroutil k zemi a hada, který se k němu naléhavě plazil a kolem krku měl obojek. Byla tam lvice a držela v tlamě vodítko od hadova obojku. Jako kdyby ho ovládala. A nejzajímavější na tom je, že ta lvice měla černou srst a pronikavě zelené oči," dořekl a významně se podíval na Lysandru.

„Proč se díváš na mě?"

„Vy Leonidasové máte lva ve znaku, ne?"

„To ano, ale nechápu souvislost. To může být kdokoliv."

„Já si myslím, že ta lvice jsi ty, stejně jako býk je Andross."

„To není moc potěšující," poznamenal Andross.

Darius omluvně pokrčil rameny.

„Já si ta proroctví nevymýšlím."

„No dobře. I kdybych připustila, že lvice jsem já a Andross býk, kdo je ten had?“

„To netuším, ale proroctví obvykle přicházejí nedlouho předtím, než se něco stane.“

Ozvalo se zaklepání.

„Vstupte.“

Dovnitř nakoukl Lycan.

„Nerad ruším, ale je tu delegace Virgovianů.“

Lysandra si s Androssem vyměnila pohled.

„Takhle brzy?“

„Chtějí mluvit s Androssem co nejdříve. Prý je to naléhavé.“

„Jak jinak,“ povzdechl si Andross. S lítostí se podíval na nedojedenou snídani a vstal.

„Dojíst sis to mohl,“ poznamenala Lysandra, když zamířili do přijímacího sálu.

„Už tak jsou naše vztahy na bodu mrazu. Nechat je čekat by ničemu nepomohlo.“

„Nevěřím, že to říkám, ale občas mi chybí tvé mladé arogantní já, které si myslelo, že může všechno.“

Andross se ušklíbl.

„Kvůli mému mladému arogantnímu já se z tebe stala kočka a já jsem skončil v otroctví,“ připomněl jí. Protočila oči, ale už nic neřekla.

Když vstoupili do sálu, spatřili dva Virgoviany. Oba stáli u stolu a o něčem spolu tiše hovořili. Jeden z nich měl na sobě prostý hnědý hábit, tolik příznačný pro jejich rod, zatímco druhý zvolil spíš

venkovské oblečení tvořené prostými kalhotami a halenou stejné barvy, jako byl hábit.

„Brykele," promluvil Andross, překvapen, že ho vidí. Mladého ani ne třicetiletého Virgoviana vedle něj neznal.

„Androssi. Děkuju, že jsi přišel takhle rychle. Tohle je Ranys," představil mladého Virgoviana po svém boku. Andross mu pokývl.

„Co se děje tak vážného, že to nemohlo počkat ani až dojím snídani?"

„Jistě jste si všimli, že se s přírodou děje něco neobvyklého."

„To úplně nejde přehlédnout. Přišli jste na to, co to způsobuje? Protože pochybuju, že je to chyba Obdařených," reagovala Lysandra jízlivě.

„Ano, přišli," odpověděl Brykel. Ignoroval její jízlivost. Nic, co by mu v posledních dvou letech chybělo.

„Tak už nás nenapínej."

„Opravdu za to může magie, ale není to vina Obdařených. Alespoň ne úplně. Spíš jednoho Obdařeného."

„Leze to z tebe jak tele z krávy při komplikovaném porodu," poznamenala Lysandra a viděla, jak se Ranys usmál. Virgovian se smyslem pro humor? A to si myslela, že už ji ničím nepřekvapí.

„Může za to Kortan," řekl Brykel a opřel se rukama o stůl. „Epicentrum nemůže střežit Obdařený. Je to na nás, na Virgovianech. A magie nám těmi bouřemi dává jasně najevo, že jsme selhali."

„Chcete ho z toho Srdce vytáhnout?" zeptal se Andross.

„Musíme," přikývl Brykel. „A hned."

„Jak?"

„Řekneme mu, že víme, jak ho zbavit nesmrtelnosti."

„A víte?"

„Ne," přiznal Brykel otevřeně.

Lysandra se ušklíbla.

„Takže budete lhát."

„Naši nejlepší učenci hledají způsob, jak z něj učinit smrtelného, ale zatím nic nenašli."

„A kdo Kortana nahradí? Tehdy jsi řekl, že epicentrum magie nemůže zůstat bez strážce."

„Virgovian, který se na to dva roky připravoval."

„Je ochoten obětovat svůj život?" podivila se Lysandra.

„Dobrovolně se přihlásil. Je to pro něj čest."

„Když to říkáš," zamumlala Lysandra pochybovačně.

„Zdá se, že to máte promyšlený. Proč jste přišli za mnou?" zeptal se Andross.

„Nemůžeme Kortana nechat jen tak volně potulovat po Periocii. Musíme ho nějak zaměstnat."

„Proč mám pocit, že se mi to nebude líbit?"

„Protože mu řekneme, že mu prozradíme, jak se stát smrtelným, když ti pomůže s magií."

„Já s ní žádný problém nemám!" ohradil se Andross prudčeji, než bylo nutné.

Až na to nadměrné užívání, pomyslela si Lysandra, ale nechala si to pro sebe.

„Já vím, že ne, ale když si Kortan bude připadat důležitý, je větší pravděpodobnost, že bude spolupracovat."

„Taky by měl jít někdo z tvého blízkého okolí s námi, aby to působilo důvěryhodněji," ozval se Ranys, který dosud mlčel.

„Já to být nemůžu," podotkl Lycan. „Tak nějak můžu za smrt jeho společnice a myslím, že na to nezapomněl."

Pohledy přítomných se obrátily k Lysandře.

„Proč na mě koukáte? Zase?"

„Musíš to být ty, Lysandro. Nikdo jiný mi bližší není. Tedy kromě Lyien, ale tu tam poslat nemůžu. To snad chápeš."

„A co mu zabrání nás zabít, až zjistí, že jste ho podvedli?!"

„Máme něco, co omezí jeho magii."

Lysandra si oba Virgoviany nedůvěřivě prohlížela a pak si povzdechla.

„No co mám s vámi dělat. Fajn. Půjdu. Ale jestli na mě bude něco zkoušet, praštím ho tak, že na to do konce života nezapomene. A pak vás za ty blbé nápady."

Brykel se pousmál.

„Nic jiného bych od tebe nečekal."

„Kdy vyrazíme?"

„Zítra. Pokud to nevadí, byl bych rád, kdyby tu Ranys zůstal a počkal, až se tu s Kortanem ukážeme."

„Proč nepůjde s námi?"

„S Kortanem jsem se už setkal. Bude lepší, když zůstanu tady."

Lysandra cítila, že je za tím něco víc, ale už se naučila, že pokud Virgoviané nechtějí něco říct, nikdo to z nich nedostane.

„Pokud to Androssovi nevadí."

„Volný pokoj se tu pro tebe jistě najde. A nechám připravit jeden i Kortanovi.“

„Děkuju. Cením si vaší spolupráce,“ řekl Brykel.

„Tak ať toho nelituju.“ Andross si všiml, že Lycan významně pohlédl na hodiny v sále. „A teď mě omluvte. Vladařské povinnosti volají,“ sdělil jim a odešel následován Lycanem. Lysandra přejela Brykela a Ranyse pohledem.

„Jestli se to posere, najdu způsob, jak vás přinutit za to zaplatit,“ oznámila jim a následovala svého bratra.

„Milá dáma,“ poznamenal Ranys. Brykel se zasmál.

„Lysandra je svá a označení dáma by ji asi nepotěšilo. Vážně nechceš jít s námi?“

„Ne, mám pro to své důvody a slíbil jsi, že to budeš respektovat.“

„Dobře. Nebudu naléhat. Jen si myslím, že by to s tebou bylo jednodušší, když jsi Kortanovi před dvěma roky pomohl.“

„Nezapomeň, že spousta Virgovianů to neví a oni by se na to nedívali s takovým pochopením jako ty.“

„V tom máš pravdu.“

„Já vím, bratranče. Tak pojď. Podíváme se, jaký pěkný pokoj mi jeho lordstvo nechalo připravit.“ Brykel přikývl a oba opustili sál. Venku už na něj čekal sluha, který je zavedl do Ranysovy komnaty a sdělil jim, že pokud by cokoliv potřebovali, stačí zatáhnout za zvonek na šňůře u postele. Ranys poděkoval a sluha se s lehkou úklonou vzdálil. Ranys a Brykel se posadili k menšímu stolu v rohu komnaty a Ranys vytáhl z vaku dvě číše a měch s vínem. Každému nalil a pak číše pozvedli.

„Tak na úspěšnou výpravu," řekl Brykel.

„Ať se všichni vrátíte ve zdraví," doplnil Ranys a přiťukli si. Oba se snažili ignorovat plíživý pocit, že se brzy stane něco špatného, a přikládali to nervozitě. Ostatně ne každý den plánují manipulovat s člověkem, který dokáže zabíjet jediným mávnutím ruky.

Asterie se dostala do Ellory následujícího dne za soumraku. Ve městě potkala několik lidí, ale většina se jí kvůli jejímu oblečení a luku s toulcem se šípy na zádech vyhnula. Teprve jeden postarší pár jí poradil, kde by našla léčitelku jménem Claris. Lazaret stál takřka na druhém konci města, ale nejspíš jako jediný měl dveře otevřené dokořán i poté, co se snesla noc. Vstup osvětlovaly dvě pochodně zaražené do země a strážil ho muž s neobvyklým vzhledem. Asterie ještě nikdy neviděla nikoho s tak černou kůží, a to s Mirou navštívila opravdu hodně ostrovů a cestovala daleko. Jako kdyby jeho kůže byla z ebenu. Obočí a uši měl propíchnuté a dírky zaplnily malé špičaté ozdůbky. Stál tam se založenýma rukama a na pažích se mu rýsovaly svaly.

Asterie seskočila z koně a pomalu se k muži přiblížila. Zvedla ruce a ukázala mu je dlaněmi napřed, aby viděl, že v nich nedrží zbraň.

„Jsem léčitelka a hledám práci. Byla jsem poslána za Claris."

„Poslána kým?" zeptal se jí muž a jeho hlas zněl jako mručení medvěda. Velkého černého medvěda, o kterém jí otec vyprávěl strašidelné příběhy, když byla ještě malá. Jako by z něj už tak nešla hrůza.

„Posílá mě za ní Tarae. Dala mi tohle.“ Pomalu, aby si nemyslel, že chce vytáhnout zbraň, sáhla pro cínový váleček a ukázala mu ho. Muž se otočil k přicházející ženě a něco jí řekl v jazyce, kterému Asterie nerozuměla. Žena se na Asterii překvapeně podívala a zašla do útrob lazaretu.

„Čekej,“ řekl muž stroze a dál si jí nevšímal.

Asterie tam zůstala stát s válečkem v ruce. Po několika minutách to chtěla vzdát, najít si na noc hostinec a pak se sem vrátit, když v tu chvíli spatřila přicházet jinou ženu.

„Jmenuji se Claris,“ promluvila na ni, když se zastavila vedle černého muže.

„Já jsem Asterie. Posílá mě Tarae.“ Ukázala jí váleček.

„Dovolíš?“ Claris k ní natáhla baculatou ruku a Asterie jí váleček vložila do dlaně. Žena si jej prohlédla a poté se zeptala: „Takže ty jsi léčitelka?“ Asterie přikývla. „Pojď za mnou. Koně tady nech. Isha se o něj postará.“ Poplácala statného muže u vstupu po paži a odvedla Asterii dovnitř.

Claris vedla Asterii dlouhou chodbou kolem místností, přičemž většinu zakrýval závěs nebo husté korále sahající až k zemi, přes které nebylo nic vidět.

„Jsme menší lazaret a chodí k nám hlavně lidé, kteří si nemohou dovolit zaplatit ošetření nebo tací, kteří chtějí zůstat v anonymitě. Někteří se domnívají, že mohou přivést své sváry do mého lazaretu, ale Isha jim to vždy rychle a stručně vysvětlí. Máme své sponzory, ale na dveře do každého pokoje to nestačí.“ Zastavila se u jednoho závěsu a podívala se na Asterii. „Je Tarae mrtvá?“

„Samozřejmě, že ne," odpověděla Asterie zaskočeně.

Claris odhrnula závěs a Asterie spatřila mladého muže, skoro ještě chlapce, který se třásl, potil a páchl. Asterie si všimla špinavého obvazu na jeho paži. Aniž by se Claris zeptala na svolení, vešla do místnůstky a poklekla k mladíkovi. Dotkla se jeho čela. Bylo horké. Když mu sundala obvaz, uviděla zanícenou na okrajích již zčernalou ránu.

„Bohužel pro něj nemůžu udělat nic jiného než mu zkusit ulevit od bolesti. Možná kdyby ho sem jeho přátelé přivedli dřív. V tuhle chvíli nemá smysl ani amputace. Už se mu otrava dostala do krve. Zbývá mu maximálně pár hodin života."

„Možná bych mu mohla zkusit pomoct," řekla Asterie tiše.

„Zachránit tomu chlapci život by možná dokázal jen Virgovian nebo Obdařený. Ale Virgoviané se nás straní a Obdaření se teď bojí. Ne že bych se jim divila. Lidi si vždycky najdou viníka."

„Ty nevěříš, že za ty výkyvy počasí můžou Obdaření?"

Claris si odfrkla.

„Co by z toho měli? I když se jejich situace s vládou lorda Androsse zlepšila, pořád to není nic úžasného. Přitom si to nevybrali a někteří z nich o to ani nestojí."

Asterie se na Claris podívala a přemýšlela, jestli jí může věřit. Tarae jí řekla, že Claris patří k Listům a podle toho, co teď řekla, neměla s Obdařenými problém. Pohledem sklouzla k mladíkovi. Byla Obdařená. Uměla léčit. Pokud tomu mladíkovi může pomoct, měla by tak učinit, i když věděla, že je to riziko.

„Já jsem Obdařená," řekla, přičemž se Claris dívala do očí, jestli tam nezahlédne náznak nebezpečí, jak ji učila Mira. Claris se pousmála.

„To dává smysl." Asterie nechápavě nakrčila čelo. „Tarae by mi sem jen tak někoho neposlala. Ví, že tohle místo potřebuje Obdařenou jako sůl. Udělej, co můžeš."

Asterie přikývla a znovu obrátila svou pozornost k umírajícímu mladíkovi. Položila ruce na jeho ránu a nechala působit magii. Chvíli se nic nedělo, ale po chvíli začala z rány odtékat černá hustá krev. Páchlo to jako zkažená vejce, ale Asterie si za dva roky na lodi zvykla už na ledacos. Černé okraje vybledly a rána se po chvilce zatáhla. I když měl ještě horké čelo, už se netřásl.

„Myslím, že jsi mu dala šanci. Vím, že magie dokáže uzdravit mnoho zranění, ale s horečkou mu nepomůže. Aspoň co jsem tak slyšela, když jsem studovala léčitelství v akademii."

„Ty jsi Kaprikornka? Aha, chápu. Vždyť hlavně Kaprikorni zakládají různé lazarety," odpověděla si Asterie sama.

„Ano, máme to v povaze. Avšak jediný magicky obdařený Kaprikorn v celé historii Periocie byl Kortan. Jako kdyby se magie rozhodla, že na základě jeho činů toho nejsme hodni. Na druhou stranu ve světle posledních událostí je to spíš výhoda. Nemusíš se bát, Asterio. Nedopustím, aby ti tady kdokoliv ublížil. Přinesu tomu chlapci bylinky na boj s horečkou a pak tě provedu. Jestli chceš, zůstaň u něj." Asterie přikývla a Claris odešla. Ani si neuvědomila, že usnula, dokud s ní Claris jemně nezatřásla, aby ji vzbudila.

„Myslím, že bude lepší, když tě provedu zítra. Dneska jsi zralá tak akorát do postele. Pojď."

Když se Asterie konečně poddala měkkosti lůžka, v uších jí stále zněl tlukot chlapcova srdce, který svou magií pomohla udržet. Navzdory únavě ji ale v mysli strašilo vědomí, že ani zářící krev v jejích žilách není všemocná proti ohni horečky, jenž v něm dál plápolal.